

Trapsavec

49. ročník
sborník literární soutěže

Pes s nerezí

„Tak jo,“ řekl Anděl, když se zaskřípáním pneumatik zastavil felicii poblíž obrovského skladiště. „Vlétne tam, vezmeme věci z police D467 a zase se rychle zdekujeme. Chápete to všichni?“

Otočil se dozadu a sjel pohledem mě a další dva kluky v zeleném.

„Jasně. Bude to tichá akce,“ zahlásil Upír od okýnka.

Dany vedle něj přikývl, zatímco si měřil pohledem dodávku osamoceně stojící vedle vrat do skladu.

„Tak jdeme na to. Zabere to maximálně pět minut.“ Teď se Anděl díval na můj vyděšený obličej. „Pět minut. Regál D467, jasný?“

Kývl jsem a připravil se na vystoupení z auta. Upír vylezl jako první, sebral kámen a hodil ho směrem ke skladišti.

Při dopadu na plechovou stěnu jsem sebou škubl. Měl jsem srdce až v krku. I na Andělovi bylo vidět, že kdyby na náš hluk odpovědělo něco dalšího, tak je připravený okamžitě sešlápnout pedál až k podlaze a odjet.

„Vzduch je čistý.“ Dany vylezl ven a zabouchl dveře.

„Pět minut,“ připomněl Anděl, když rozhalil plastové pruhy, za nimiž byly vysoké regály s krabicemi.

Dany zamířil k dodávce. Za zvuku rozbíjejícího se skla nasedl na místo řidiče a začal startovat pomocí drátů.

„Žádný hluk,“ napomenul mě Anděl, který rozsvítil baterku. Světelný kužel olizoval kovové konstrukce regálů a štítky s čísly a písmeny.

Rozdělili jsme se. Anděl si vzal uličku vpravo, Upír vlevo a mně zůstala prostřední, na jejímž konci stál posuvný žebřík a odstavená ještěrka.

Polkl jsem knedlík v krku a za svitu baterky co nejtišeji našlapoval na betonovou podlahu pokrytou papíry, navátým prachem a špínou. Baterkou jsem svítil do regálů a v duchu si pořád dokola opakoval – *D467. Je to regál D467.*

Byl jsem skoro na konci uličky, když jsem nad regálem C467 spatřil vytouženou krabici. „Hej,“ zavolal jsem na ostatní a dvakrát zablikal.

Rychle se ke mně přihnul Anděl s Upírem. Přitáhli žebřík, který vrzal tak nahlas, že jsem měl pocit, že to muselo být slyšet na kilometry daleko.

Vrzal ještě pronikavěji, když lezl Upír nahoru. Potichu sebral krabici, jejíž obsah o sebe do ticha skladu naplněného jenom našimi uštvanými dechy cinkl.

Anděl pro krabici natáhl ruce. Ale vtom se Upír zarazil, celý ztuhl a zamumlal: „Do hajzlu.“

A pak to v regálu prásklo. Upír vyjekl, když ho zasáhla plná dávka střepin do obličeje. Anděl vykřikl, otočil se na útěk a já ho následoval.

Upír spadl na beton, krabice vedle něj a než jsme mohli s Andělem zdrhnout, tak na zem seskočil robotický pes, který se dobíjel v regálu za krabicí.

Skladem se nesl Upírův křik, který umlčelo tiché *svist*, se kterým mu jedna z noh psa rozstřelila hlavu.

S Andělem jsme vyklopýtali ven.

„ZDRHEJ DANY!“ zařval Anděl, zatímco se hnál k felicii s otevřenými dveřmi.

Za burácení motoru se dodávka rozjela po prašné cestě a hned za ní felicie. Anděl měl nohu až na podlaze, uštvane dýchal a nervózně koukal do zpětného zrcátka.

Z místa spolujezdce jsem se otočil dozadu právě včas, abych viděl psa vybíhajícího ze skladiště. „Je za námi!“

„Řekni mi něco, co nevím!“ vyjekl na mě. Prudce zabočil na lesní cestu plnou kamení. O podvozek rachotil štěrk a spadané větve.

„Upír...“ začal jsem, ale Anděl mě přerušil. „Je tuhej a my budem taky, jestli nezavřeš hubu!“

Pes se přibližoval, i když se auto řítilo po cestě závratnou rychlostí. Skákalo přes kameny a staré navožené cihly.

Dodávka před námi zabočila prudce mezi stromy. Anděl udělal to samé a rychle se ohlédl na psa, který se přiblížil o další drahocenné metry.

„Do prdele!“ ulevil si. Vzápětí auto nadskočilo na kamenech. „Kam nás to Dany vede?!“

Chtěl jsem něco říct, ale zadní okno se roztříštilo.

Pes byl uvnitř.

Anděl prudce strhl volant do strany. Pes narazil na zadních sedačkách do dveří. Paralizovaně jsem sledoval, jak se zvedl, přestože auto skákalo přes nerovný terén a pařezy. Namířil přední robotickou nohu, z níž vyjela zbraň...

A střelila Anděla do hlavy.

Po předním skle se rozstříkla krev.

Všude se rozstříkla krev!

Felicie se utrhla ze řetězu, projela mlázím, keřem a narazila z boku do borovice.

Praštil jsem se čelem o palubku. Nic jsem neviděl, ale věděl jsem, že musím pryč. Okamžitě! Nahmatl jsem kluzkými prsty kliku a otevřel pomačkané dveře.

Napůl jsem vylezl a napůl vypadl z auta. Za sebou jsem slyšel tiché předení robotických motorů. Prudce jsem zabouchl dveře, které sice nemohly psa zastavit, ale mohly ho zdržet.

Klopýtal jsem přes pařezy, co nejdál od auta, z něhož se valila mračna dýmu.

Pryč, pryč. Pryč! Hlavně musím pryč!

Dopotácel jsem se sotva třicet metrů daleko, když felice vybuchla.

Padl jsem do mechu a kryl si hlavu před létajícími kusy karosérie.

Když bylo po všem, tak jsem se úlevně podíval na hořící vrak, v němž se teď škvařily i zbytky robotického psa. Zvedl jsem se na nohy, které mě vzápětí zradily. Zaryl jsem prsty do kmene stromu a pozvracel se.

Na oblečení jsem měl Andělovu krev, na čele šrám od palubky a celý jsem se třásl.

Když jsem se dal jakžtakž do kupy, rozhlédl jsem se po okolí. Neměl jsem tušení, kde jsem. Neslyšel jsem motor dodávky, ve které odjel Dany. A neměl jsem u sebe nic jiného kromě nože, co jsem dostal při končení v oddíle.

Byl jsem v prdeli...

Ale musel jsem se dát do pohybu. I kdyby byl ve skladišti jenom jeden pes, tak výbuch jistě přiláká další.

Pomocí stromu jsem se zvedl na nohy. Chtěl jsem vyrazit po stopách felicie, když mi padl pohled na předloktí moje levačky. Ve staré vojenské bundě byla díra. Krev kolem ní přilepila látku ke kůži.

Zanadával jsem a okamžitě vytáhl rukáv. Z ranky v předloktí svítilo drobné sledovací zařízení. Muselo mě trefit, když pes vystřelil po Upírovi.

„Kurva,“ vydechl jsem.

Kecl jsem sebou na zem. Vytáhl jsem z kapsy nůž. Nikdy bych nevěřil, že ho místo krájení špekáčku budu používat na sebe.

Zatlačil jsem ostrím na kůži. Do očí se mi vehnaly slzy, do krku výkřik. Skousl jsem větvičku, abych utlumil řev, co se mi dral z hrdla, když jsem špičkou nože dostával ven drobný jehlan.

S ovázanou rukou pruhem trička jsem vyrazil k troskám auta. Když jsem je míjel, hodil jsem do plamenů sledovací zařízení.

Jen ať si mě zkusí najít.

Vyrazil jsem po rozjeté lesní půdě směrem k cestě, kde jsem naposledy viděl dodávku a Danyho. Pochyboval jsem, že někde zastavil a počkal, jestli se někdo vynoří z lesa se psem v závěsu.

Cestovat po lesní cestě bylo příjemnější, než přes pařezy a větve, takže jsem po ní vyrazil hlouběji do lesa.

Navíc každá cesta musí někam vést.

Nemýlil jsem se, když se les ponořil do šera slibujícího bezhvězdnou noc, tak jsem za ohybem sotva vyšlapané cestičky, na kterou jsem odbočil z hlavní cesty, spatřil srub. Starý dřevěný srub s přístřeškem pro dřevo, ohništěm a kládami na sezení.

Srdce mi poskočilo v hrudi. Vypadalo to jako místo, kam kamarádi před tímhle vším jezdili na čundr.

Rozběhl jsem se ke dveřím. Byly sice zamčené, ale klíč se schovával na trámku nad nimi. Odemkl jsem a vpadl dovnitř.

V šeru jsem rozeznal stůl, lavici a vyvýšené místo na spaní. A na tom místě ve spacáku...

Bohové to byl smrad.

Rozeznal jsem tmavší skvrnu na látce a dřevě. Nemusel jsem chodit moc blízko, abych poznal, že dneska jsem měl nocovat s mrtvolou.

Zakryl jsem si ústa rukávem a zkontroloval prostor kolem. Ve tmě, která během té chvíle nastala, jsem toho moc neviděl. Naštěstí na stole zůstala stát zaprášená baterka.

Nikde nebyla ani stopa po psovi, co trempa zabil. Zabouchl jsem okenici, kterou se musel dostat dovnitř. Netoužil jsem skončit stejně.

U stolu stála krosna a z ní cosi vykukovalo. Zvědavě jsem přišel blíž.

„Tobě už to vadit nebude, co?“ prohodil jsem k mrtvole a vytáhl z batohu brokovnici. „Tohle se ale bude hodit mně.“

Měl jsem dva náboje.

Přehodil jsem si popruh přes rameno a prohledal zbytek batohu. Kromě plesnivého salámu a chleba a flašky fernetu jsem našel láhev vody a sušenku.

Po jídle jsem přes sebe přehodil bundu. Rozhodl jsem se dospat těch pár hodin, co zbývalo do svítání. Objal jsem brokovnici a usnul.

Probudil mě náraz do dřeva. Vyskočil jsem na nohy, brokovnici namířil na dveře, do kterých něco bušilo vši silou.

„Kdo je tam?“

Nikdo mi neodpověděl, ale bušení se ozývalo dál. Přisunul jsem ke dveřím stůl jako zátaras. Pootevřel jsem okenici, ze které bylo vidět na verandu před srubem.

Do dveří narážel pes!

Otevřel jsem okenici víc, abych zamířil brokovnicí na robotické tělo. Do nohy mě praštilo něco, co spadlo z parapetu.

Namířil jsem hlaveň na psa, který se zastavil a otočil na mě. Stihl pozvednout nohu, když jsem stiskl spoušť.

Ozvala se dvojice ran. Pes odletěl pryč z verandy a už se nepohnul.

V přední části robotického těla zela díra, ze které sršely jiskry.

„Čokle hnusnej.“ Zavřel jsem okenici, úlevně vydechl a nohou zavadil o předmět, který spadl dolů.

Zvedl jsem ho do pruhu měsíčního světla, co dovnitř svítilo dírou mezi prkny.

V ruce jsem držel granát.

V ten okamžik jsem si říkal, na co mi asi tak bude uprostřed lesa granát, ale když jsem si o chvíli později všiml blikání, které vycházelo z mého krku, tak jsem pochopil...

Prsty jsem přešel po sledovacím zařízení, které jsem měl zabodnuté nebezpečně blízko krční tepny. Kdybych se ho pokusil nožem vydolovat ven... Byla by to konečná.

Rozechvěně jsem se nadechl. Do svítání nezbývalo moc. Odsunul jsem stůl, lavici, zvedl závoru a odemkl dveře.

Chtěl jsem naposledy vidět vyjít slunce. Vidět, jak se jeho paprsky opírají do ranní mlhy. Jak ozařují větve jehličnanů, které levitují v mlze, dokud se nerozpustí natolik, že odhalí jejich kmeny.

Sedl jsem si na verandu. Brokovnici jsem položil vedle sebe a granát sevřel v dlani. Prostrčil jsem palec kroužkem.

Čekal jsem.

Slunce vysvitlo mezi stromy, mlha začala mizet a v dálce se ozvaly kroky psů.

Vyčkal jsem, dokud se tři, co jsem měl v zorném poli, nepřiblížili natolik, aby mohli zamířit...

A potom jsem vytrhl pojistku.

Slunce mi ozářilo obličej chvíli před tím, než mi granát explodoval v ruce.

*

Dany vstoupil do skladiště. Zřetelně viděl bezhlavou mrtvolu Upíra. Přišel k němu.

„Tak to máš za sebou, kamaráde. Napijeme se na tebe u ohně,“ zamumlal a pokračoval k převrácené krabici.

Otočil ji. Vytáhl z pouzdra nůž a rozřízl lepicí pásku.

Otevřel krabici. Úlevně vydechl. Sundal ze zad krosnu a začal do ní skládat ešusy a plecháčky.

1. místo Próza do 23 let + Malý Trapsavec
Linda Kastlová